

HORITZÓ LLIBERTAT 2008-2014

ESMENES A LA CONFERÈNCIA NACIONAL 2007

EL PROJECTE D'ESQUERRA INDEPENDENTISTA

PER A UN CANVI DE RUMB A ESQUERRA

ESMENA 1

A LA PÀGINA 5, ESMENA D'ADDICCIÓ

INTRODUCCIÓ D'UN NOU PUNT 1 I D'UN NOU PUNT 1.1 A L'APARTAT "B. LES PROPOSTES DE FUTUR: CONSTRUÏM LA INDEPENDÈNCIA"

1. EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA (nou punt 1 que desplaça l'actual punt 1 "Creem espais de sobirania" i els seus 1.1,1.2, 1.3... a punts 2, i 2.1, 2.2, 2.3... respectivament)

1.1 ACONSEGUIR UNA MAJORIA POLÍTICA INDEPENDENTISTA ÉS POSSIBLE. QUÈ HEM DE FER PERQUÈ ESQUERRA ARTICULI AQUESTA MAJORIA? (nou punt 1.1)

1.1.a) Antecedents

El 27 d'abril de 2005, a l'auditori de Barcelona, el president d'Esquerra pronuncià la conferència "*Un país, un futur*" en què, a partir de 10 punts, va dibuixar una idea política. Especialment significatives del full de ruta que pretenem són les paraules següents: "*Som una nació, serem un estat. Volem tenir un estat i el tindrem. Ara toca lluitar per aconseguir allò que fa segles que vam perdre: l'estat, la capacitat de decidir, la darrera paraula sobre el nostre present i el nostre futur*".

L'any anterior, en el 24^è Congrés Nacional celebrat a Lleida el 2004, parlàvem de fer un pas "**cap a la democràcia plena i la llibertat nacional**" advocant, sense complexos, pel lideratge polític i electoral d'ERC, incorporant el vot massiu democràtic radical procedent de l'abstenció crítica, el dels nous votants, i, finalment, l'electorat de la resta de forces de tradició democràtica.

La realitat, però, ha estat ben bé una altra, i és que Esquerra ha perdut més de 200.000 vots des del 2003 fins al 2007, en un context en què més d'un 50% de les catalanes i dels catalans volen un Estat propi. Com reconeixia Joan Puigcercós a la conferència "*Una majoria social per la sobirania*" celebrada el 28 de juny passat: "*Hi ha una clara fatiga després de l'esforç que el país, i Esquerra en particular, hem fet en tot el procés estatutari i un cert desassossec pel resultat final.*"

És evident que si entre el que preteníem i el resultats suara esmentats hi ha tanta diferència és perquè ERC ha comès errors, uns errors que el mateix Secretari General reconeixia sense embuts en la conferència abans esmentada: "*L'error, doncs, va ser: **El dubte i la incapacitat de maniobrar amb seguretat i claredat.** [...] Tancat l'acord Mas-Zapatero, i amb la sortida el 18 de febrer de milers de catalans i catalanes sota l'eslògan "Som un nació i tenim el dret a decidir", Esquerra allí havia de deixar clara la seva postura i no seguir negociant malgrat que el mal ja estava fet! Tactisme partidista i falta de lleialtat entorn el país.*" Mesos després tornàvem a errar tancant amb precipitació un Acord d'Entesa, pitjor que el del Tinell, que no està donant els fruits que el país necessita.

Feta la diagnosi, ara hem de cercar l'estratègia que possibiliti els objectius d'hegemonia política d'ERC, encara possibles, que ens marcàvem per al període 2007-2009. Si analitzem els cicles de creixement i de retrocés del partit, podrem extreure'n tota una sèrie de conclusions i propostes que ens serviran per poder assolir els objectius polítics de llibertat que ens marquem pel 2014.

Durant la segona meitat dels anys 80 del segle passat, ERC va definir amb claredat el seu posicionament social, però no un horitzó nacional d'independència per als Països Catalans. El fet, a més, de donar suport sistemàtic i, en ocasions, acrític a CiU durant molts anys, va provocar que Esquerra perdés perfil polític. ERC va passar, dels catorze diputats el 1980 a sis el 1988.

D'aquesta etapa en podem extreure una primera conclusió: **la manca d'horitzó nacional clar i el suport acrític a d'altres opcions polítiques només beneficia a la força catalanista majoritària.**

ERC va tornar a trobar l'espai polític propi quan es va convertir en el referent polític parlamentari de l'independentisme català i es va distanciar de l'autonomisme i el conservadorisme de CiU. Durant els anys noranta aquest projecte polític, emperò, va centrar-se solament en la fita de l'Estat Català, i va oblidar el caràcter social d'ERC com a garantia de progrés i millora del benestar ciutadà. Aquesta opacitat respecte del projecte social allunyava del projecte sobiranista sectors d'esquerres i d'emprenedors que percebien el partit només com un complement radicalitzat de l'autonomisme de CiU.

D'aquesta etapa en podem extreure una segona conclusió: **Els actuals dirigents d'Esquerra van impulsar durant els anys 1995-1996 un debat per tal que Esquerra es dotés de contingut social, amb la inevitable confrontació amb la direcció del moment. Això, anys després, es va demostrar imprescindible per al creixement del partit.**

Esquerra Republicana de Catalunya optà, a partir de 1996, per posar l'accent en el seu perfil social, per aglutinar, en defensa de l'Esquerra, aquells sectors socials menys permeables a la defensa de la identitat catalana. Una trajectòria que pretenia substituir l'esquerra sucursalista per l'esquerra nacional, convertir ERC en el partit hegemònic de l'esquerra catalana, amb una dreta catalana (CiU) a l'altre eix, i així recuperar l'hegemonia de la qual va disposar a la Segona República. **Mentre ERC va conjuminar adequadament el caràcter independentista de la formació i, al mateix temps, va desenvolupar tot un complet programa social, va anar creixent elecció rere elecció.** Les dues idees força programàtiques que propulsaven el partit eren molt clares: l'exigència d'un nou Estatut Nacional, com a pas intermedi cap a la independència, i d'un espai català de benestar, amb el concert econòmic com a instrument per fer-lo possible.

Però, malauradament, a partir del pacte Mas-Zapatero i les indecisions amb la posició respecte de l'Estatut van provocar en l'electorat la sensació que el partit

prioritzava mantenir-se al govern a defensar el programa polític que li havia permès fer-se gran, i a les eleccions al Parlament de Catalunya de 2006 es perdien 130.000 vots. Després d'aquestes eleccions, i després del rapidíssim acord programàtic de govern, l'Acord d'Entesa, a les eleccions municipals de 2007, malgrat presentar ERC quasi 200 llistes més, es perdien 80.000 vots més.

L'estratègia actual del partit, monopolitzada pel discurs d'esquerres, ha deixat a la reserva el treball per a la consecució de l'Estat propi. Aquesta estratègia s'ha demostrat, amb el temps, equivocada: Esquerra ha reulat a les àrees metropolitanes, on més bona acollida hauria d'haver tingut el seu compromís social, i a les zones d'interior ha topat amb una recomposició de l'independentisme que li ha restat terreny electoral, superant-la en algunes capitals comarcals. **La idea de ser esquerra sense pràctica independentista es veu ara en el mateix atzucac en què va caure la defensa de la independència sense contingut social.**

Novament, podem extreure'n una conclusió més d'aquesta etapa política: **mai es pot deixar de banda el programa polític d'ambició social i nacional amb el qual ha cregut el teu electorat per formar part d'un govern.**

1.1.b) Què hem de millorar perquè ERC articuli la majoria política?

Arribats en aquest punt, **resulta obvi que el nostre programa polític ha d'incorporar una proposta de passos clars cap a la independència i un projecte de canvi social ambiciós per esdevenir creïbles i continuar creixent en el futur.** Únicament amb aquestes dues premisses clares, indistriablement unides, ERC tornarà a reposicionar-se i serà el motor del canvi polític al nostre país. Quan Esquerra ha fet una síntesi entre la tesi que defensava l'Estat català com a únic objectiu a assolir, i l'antítesi que posava l'èmfasi en el creixement cap a l'esquerra per sobre de les polítiques nacionals, és quan el partit més ha crescut. A Catalunya, Estat i drets socials van plegats perquè no es poden aconseguir millores socials reals si no es disposa de capacitat per realitzar-les. No podem pensar en el progrés si continua l'espoli fiscal insultant al qual se'ns està sotmetent. Els drets socials són indistriables dels drets nacionals, i els drets nacionals són indistriables dels drets socials: **aquest és el nostre full de ruta inequívoc**, aquesta és la síntesi que hem de defensar en tot moment, des del govern o des de l'oposició.

ESMENA 2

A LA PÀGINA 5, ESMENA D'ADDICCIÓ

INTRODUCCIÓ D'UN NOU PUNT 1.2 A L'APARTAT "B. LES PROPOSTES DE FUTUR: CONSTRUÏM LA INDEPENDÈNCIA"

1. EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA (nou punt 1)

1.2. MILLORAR L'ACORD DE GOVERN (nou punt 1.2)

A partir de la situació de reculada i desorientació en la qual es troba avui Esquerra i els Països Catalans, el primer objectiu que s'ha de plantejar el partit és recuperar la credibilitat programàtica per afrontar amb garanties el proper cicle electoral que s'apropa i poder continuar creixent fins aglutinar una majoria social. Això és; aconseguir que tota la nostra base social torni a confiar en la defensa i aplicació del programa polític d'ambició social i nacional que sempre ha caracteritzat el partit.

L'estratègia actual d'Esquerra de prioritzar la comoditat al govern a desenvolupar una agenda política ambiciosa; d'enaltir la nostra participació al govern com a única fita a tenir en compte, pensant que el sol fet de formar-ne part ens reportaria vots com si d'una força gravitatòria es tractés, ha demostrat, amb el temps, el seu rotund fracàs: Esquerra ha reculat a les àrees metropolitanes, on més bona acollida hauria d'haver tingut el Govern d'Entesa, i a les zones d'interior ha topat amb una recomposició de l'independentisme que li ha restat terreny electoral, superant-la en algunes capitals comarcals. La nostra base social ha percebut la pèrdua de credibilitat programàtica d'Esquerra i s'ha desmobilitzat.

El nostre electorat recorda les campanyes realitzades per Esquerra durant els últims anys per tal de fer front als problemes que sacsegen Catalunya i que no hem incorporat al programa de Govern d'Entesa (i que sí que vam incorporar a l'Acord del Tinell); en favor del concert econòmic «**Els nostres impostos a Catalunya**»; en contra de l'actual llei de política lingüística i per una nova llei «**Feta la llei, feta la trampa**»; per la supressió dels peatges: «**Catalunya lliure de peatges**»; per un marc català de relacions laborals que millori «**Pensions, prestacions i salaris**»; pel traspàs immediat dels aeroports i els trens: «**Traspàs ara**»; en definitiva, les raons del vot contrari a l'Estatut català: el no-reconeixement de Catalunya com a nació ni el concert econòmic ni les competències en immigració i grans infraestructures (aeroports, ports, trens, telecomunicacions), ni el blindatge de competències...

Cap d'aquestes propostes s'han desenvolupat per part de l'actual Govern de la Generalitat. Recuperar la credibilitat programàtica implica aconseguir un Govern de la Generalitat amb ambició social i nacional -millorant l'Acord d'Entesa- que afronti el col·lapse de tots els serveis bàsics de benestar.

La renegociació de l'Acord d'Entesa ha de ser un procés formal i públic, a efectuar des de finals de l'any 2007 i durant l'any 2008, que ha de portar-se a

terme per part d'una comissió de cinc membres amb la participació de totes les sensibilitats i corrents d'opinió del partit, designada a tal efecte pel Consell Nacional d'Esquerra immediatament posterior a la Conferència. Una vegada renegociat l'Acord de Govern, el resultat de les negociacions se sotmetrà a votació vinculant de tota la militància per mitjà de la convocatòria d'assemblees territorials.

Els punts bàsics que s'han d'incloure en el Nou Acord de Govern són els següents:

1. Donar compliment als compromisos de la campanya «Esquerra t'escolta» amb la Catalunya social: multiplicar per deu l'atenció domiciliària, la gratuïtat dels llibres de text, la reducció a la meitat de les llistes d'espera i les 25.000 ajudes per a joves del 25% del cost del lloguer del pis.
2. Aprovació d'un nou model de finançament l'any 2008 que posi fi a l'espoli fiscal de l'Estat espanyol, que obligui a publicar les balances fiscals i que permeti a la Generalitat recaptar i legislar sobre tots els impostos que paguen els catalans.
3. Elaboració i desenvolupament d'un pla integral urgent de millora dels serveis públics implicant els agents i les institucions responsables (tal i com s'ha fet amb l'Acord per a la competitivitat de l'economia).
4. Aprovació d'una nova llei de política lingüística durant l'any 2008: que completi la immersió lingüística a la secundària, que comprometi les persones immigrades en l'aprenentatge del català, i que promogui l'ús del català a l'etiquetatge, al cinema, a la justícia, als mitjans de comunicació i en tots els àmbits on està discriminat. Aquesta llei s'ha de redactar amb la participació d'agents públics i privats.
5. Aprovació d'un pla l'any 2008 per a la supressió dels peatges i per al traspàs dels aeroports catalans i dels trens regionals amb el calendari i la dotació pressupostària corresponent.
6. Desenvolupament sostenible amb el posicionament contrari als projectes coneguts com a MAT i Quart Cinturó, i a qualsevol tipus de transvasament del riu Ebre.
7. La creació d'una ponència parlamentària que comenci els treballs de redacció d'una Llei Catalana de Referèndums.

Amb aquestes iniciatives, que incorporen propostes amb un ampli consens social, estem convençuts que podrem tornar a engrescar els centenars de milers d'independentistes i de progressistes catalanistes, que ara engruixeixen l'abstenció perquè veuen tots els partits acomodats i sense un programa d'ambició política com el que el país necessita.”

ESMENA 3

A LA PÀGINA 5, ESMENA D'ADDICCIÓ

INTRODUCCIÓ D'UN NOU PUNT 1.3 A L'APARTAT "B. LES PROPOSTES DE FUTUR: CONSTRUÏM LA INDEPENDÈNCIA"

1. EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA (nou punt 1)

1.3. DESENVOLUPAR EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA (nou punt 1.3)

Només amb una proposta independentista clara, seriosa i pautada podrem posar fi a l'actual deteriorament del benestar com a conseqüència de la situació de dependència en què es troben els Països Catalans. Cal posar sobre la taula, ara i aquí, un *full de ruta cap a la independència*, un full de ruta intel·ligent i honest, que defineixi els passos necessaris per poder convocar el referèndum d'independència, i que cal pautar en diferents fases:

En una primera fase, caldrà la millora del programa de govern, renegociant l'Acord d'Entesa, per fer front al col·lapse i deteriorament dels serveis de benestar i perquè l'independentisme guanyi credibilitat programàtica. La renegociació de l'Acord d'Entesa ha de ser un procés formal i públic, a efectuar des de finals de l'any 2007 i durant l'any 2008, que ha de portar-se a terme per part d'una comissió de cinc membres amb la participació de totes les sensibilitats i corrents d'opinió del partit, designada a tal efecte pel Consell Nacional d'Esquerra immediatament posterior a la Conferència. El resultat de les negociacions se sotmetrà a votació vinculant de tota la militància per mitjà de la convocatòria d'assemblees territorials.

Els punts bàsics que s'han d'incloure en el nou Acord de Govern són els següents: 1) Un nou model de finançament que permeti recaptar tots els impostos que paguem els catalans; 2) Un pla de millora dels serveis públics; 3) Una nova llei de política lingüística; 4) El compliment dels compromisos electorals de la campanya "Esquerra t'escolta"; 5) Un pla, amb el calendari corresponent, per a la supressió de peatges i el traspàs dels aeroports i dels trens de rodalies; 6) Un desenvolupament sostenible amb el posicionament contrari a la MAT, al Quart Cinturó, i als transvasaments de l'Ebre; 7) La creació d'una ponència parlamentària que comenci els treballs de redacció d'una Llei Catalana de Referèndums.

En una segona fase, i celebrades les eleccions al Parlament de Catalunya l'any 2010, caldrà condicionar la formació del proper Govern de la Generalitat a l'aprovació de la Llei Catalana de Referèndums i del concert econòmic. És a dir, a l'assoliment de la sobirania econòmica i de la sobirania democràtica per abordar amb garanties la convocatòria del referèndum d'independència política.

L'opció independentista només serà creïble si posa totes les seves energies en la definició tangible de les diverses etapes en l'exercici del dret de decidir. La importància que donem a l'horitzó de llibertat nacional i social només es podrà

visualitzar si s'està disposat a passar a l'oposició si no es troba la raonable receptivitat en d'altres forces polítiques, construint des d'aquesta posició la majoria suficient per pilotar el procés.

D'altra banda, el procés de redacció d'una Llei Catalana de Referèndums contribuirà a reflectir el conflicte democràtic entre la majoria del poble de Catalunya i de la seva representació en el Parlament i la majoria nacional espanyola representada a les institucions de l'estat. Aquest conflicte no suposaria sols una tensió entre democràcia i constitució espanyola sinó també entre constitució espanyola i sistemes de legitimitat internacional. En totes les experiències de construcció de nous Estats es demostra que el suport a un projecte d'independència política, que en un principi sembla minoritari, creix exponencialment quan es genera l'expectativa d'un canvi a curt termini. La mera tramitació d'aquesta Llei Catalana de Referèndums contribuiria a despertar les potencialitats somortes de la situació estancada a què ens ha conduït la reforma estatutària. La mateixa visualització del procediment sobiranista mitjançant la Llei de Referèndums contribuiria al foment de la construcció de la majoria social.

En una tercera fase 2010-2014, caldrà la construcció de les bases nacionals, socials, econòmiques i democràtiques per guanyar el futur referèndum d'independència. Entre d'altres es poden destacar:

1) Convocatòria d'un Fòrum Nacional pel dret de decidir, que comprometi tot el catalanisme, per abordar l'exercici del dret de decidir; 2) Definir i explicar abastament el projecte d'Estat català que volem construir, especificant les millores i els guanys objectius que cada grup social aconseguirà amb la independència; 3) Concreció del marc català de relacions laborals i de protecció social, que exigeixi el traspàs de les pensions i les prestacions i el traspàs de les competències en immigració; 4) Reducció dels impostos i impuls a les petites i mitjanes empreses per afavorir la seva competitivitat i internacionalització, i reduir el pes del mercat espanyol 5) Contribuir a l'enfortiment dels diferents agents que han de donar suport al procés sobiranista: grup nacional de comunicació; sindicalisme nacional; empresaris per la sobirania; plataformes cíviques sobiranistes; entitats juvenils (sempre d'acord amb les JERC); entitats de voluntariat i cooperació; associacions de consumidors i d'usuaris; entitats d'impuls a la llengua i la cultura; associacions veïnals i de barri...

ESMENA 4

A LA PÀGINA 5, ESMENA D'ADDICCIÓ

INTRODUCCIÓ D'UN NOU PUNT 1.4 A L'APARTAT "B. LES PROPOSTES DE FUTUR: CONSTRUÏM LA INDEPENDÈNCIA"

1. EL FULL DE RUTA CAP A LA INDEPENDÈNCIA (nou punt 1)

1.4. CONSTRUIR L'ESQUERRA MAJORITÀRIA (nou punt 1.4)

La globalització ha donat peu a profundes transformacions en l'àmbit polític, social i cultural. En l'àmbit internacional, això s'ha traduït en la necessària creació de nous Estats independents que, lliures de discriminacions i dependències, van a la recerca del benestar i de les oportunitats del mercat global (Eslovènia, Lituània, Letònia, Montenegro...). Catalunya ha intentat la via autonomista davant les exigències de la globalització, però res del que necessitàvem s'ha aconseguit i la ciutadania de Catalunya així ho percep. Avui, més d'un 60% de catalans reconeix que l'autonomisme és insuficient, i un 50% volen Estat propi. Cada vegada més catalans es convencen que la independència és l'única via per millorar la seva qualitat de vida.

Contradictòriament, Esquerra, en aquest context de cul-de-sac de l'autonomisme que hauria d'afavorir el creixement d'un projecte independentista seriós, està perdent desenes de milers de vots elecció rere elecció (més de 200.000 des de l'any 2003). Per evitar una nova davallada electoral i relançar Esquerra cap a vertebrar una majoria social independentista, hem de recuperar, engrescar i aglutinar dos grans conjunts de persones que avui s'estan quedant orfes.

El primer, és evident, el conjunt de l'independentisme que vol Estat propi. Esquerra ha de motivar aquesta majoria, il·lusionar-la i engrescar-la des d'una estratègia política creïble, pautaada i seriosa, que ens allunyi de la imatge d'improvisació i de partit que s'ha acomodats al poder. En cap cas, per aglutinar aquesta majoria, no es pot caure en l'error de la retòrica de dos mil catorzes supèrflua i ocasional.

Per poder aglutinar i guanyar credibilitat independentista, hem de dissenyar i aplicar, amb tota la solemnitat i franquesa, un full de ruta que concreti pas a pas el camí cap a l'Estat propi. I el proper pas de compromís ha de ser l'establiment de la sobirania democràtica i econòmica; Esquerra ha de condicionar la formació del futur Govern de Catalunya a l'aprovació d'una Llei Catalana de Referèndums i del Concert Econòmic. Només amb aquestes propostes possibles, per l'ampli suport social de què gaudeixen, i valentes tornarem a ser creïbles per a una bona part de l'independentisme que pensa que no som capaços d'assumir cap compromís ferm.

El segon gran conjunt de persones que hem d'aglutinar per esdevenir majoritaris és el dels centenars de milers de progressistes catalanistes que s'han passat a l'abstenció. Abstencionistes i desencisats de la política volen

trobar un partit que promogui el canvi real, i que sigui lluitador, diferent: honestament d'esquerres i republicà.

Per connectar amb tota aquesta gent hem de recuperar la credibilitat programàtica i complir amb el que és fonamental: el que diguem ho hem de fer. No podem actuar com els altres partits que diuen i després no fan. És això el que ha desprestigiad enormement la política catalana. En aquest sentit, no podem oblidar més de deu anys de treball i compromís amb unes reivindicacions polítiques quan entrem a governar (el Concert Econòmic, la fi dels peatges, les seleccions, una nova llei de política lingüística, el traspàs dels aeroports, les competències en immigració...). És imprescindible, si volem tornar a ser un partit genuí i creïble que pugui afrontar amb garanties les properes eleccions catalanes, que es renegociï l'Acord de Govern per incorporar-hi aquests objectius de país imprescindibles.

Per últim, hem de tornar a ser el partit de la gent, i hem de recuperar els valors republicans i d'esquerres que sempre han definit el partit. Cal democratitzar les decisions importants que es prenen; com l'Acord de Govern, la política de pactes o la modificació sobre la marxa, a través dels diaris, de la ponència del partit per la Conferència Nacional. Hem d'aconseguir un partit viu i participatiu, amb connexions amb tot l'entramat social i civil i capaç de liderar dinàmiques de reivindicació social. I cal recuperar els valors genuïns de la tradició republicana: l'honestedat, l'austeritat i el treball i l'esforç de la militància a fi d'ennobrir la vocació política. Hem de tornar a ser inequívocament el partit de la gent, el partit proper, el partit lliure de dependències amb l'única vocació de servei a l'interès comú. “

ESMENA 5

PÀGINA 5. ESMENA DE SUPRESSIÓ

SUPRESSIÓ DEL REDACTAT SEGÜENT DEL PUNT B:

“La construcció nacional comença, doncs, molt abans que hi hagi condicions per exercir el dret de decidir amb garanties i implica un canvi progressiu de mentalitat política. Només una majoria política i social, liderada per una esquerra nacional hegemònica en el seu espai social o, si més no, equiparable electoralment a l’esquerra federalista, farà possible negociar de tu a tu amb l’Estat espanyol. Ara bé, mentre això no sigui possible, cal focalitzar a curt termini les demandes catalanes, de manera que una majoria de la societat catalana es mobilitzi per recuperar les peces de l’Estatut del 30 de setembre desmuntades amb l’acord PSOE-CIU, o per l’erosió diària practicada pel govern de l’Estat i per la més que previsible retallada per part del Tribunal Constitucional.”

1.1. Espais de cohesió social

A mitjà i llarg termini, cal aprofitar les oportunitats que ens brinda l’actual context de globalització política, econòmica i cultural, amb l’aparició de nous escenaris i de noves formes de distribució del poder més enllà dels estats actuals, per guanyar espais de sobirania i decidir quins d’aquests espais volem compartir. Això implica que cal establir determinades prioritats d’acció política, objectius concrets i assolibles, relacionats amb la vida quotidiana de les persones, i amb un model de governança basada en els valors republicans i que ens han de permetre abordar el proper pols amb l’Estat des de les condicions més favorables.”

De manera que el punt “1.Creem espais de sobirania” “1.1.Espais de cohesió social” començaria amb “Entre aquestes prioritats, ha d’ocupar un lloc destacat la garantia de respecte a la diversitat (...)”

Breu argumentari per defensar aquesta esmena:

No es pot acceptar que l’objectiu a mitjà i llarg termini sigui la construcció d’espais de sobirania. La construcció d’espais de sobirania no és cap novetat: és el que Esquerra ha anat realitzant des d’anys ençà (i, si no, què hem estat fent?). Tampoc és un objectiu: és, en tot cas, un instrument que cal perfeccionar (ni a curt, ni a mitjà, ni a llarg termini, sempre). No es pot substituir l’objectiu: l’assoliment de la llibertat nacional i el benestar social, per l’instrument. I aquest objectiu només es pot assolir amb una estratègia clara i pautada, i no amb propostes òbvies i banals. Com es poden construir espais de complicitat social si no es coneix cap on vas? Tanmateix, considerar com a únic valor l’estabilitat d’un govern, i com a únic objectiu la creació d’espais de sobirania, el que pretén és només desviar l’atenció i justificar els poc fructífers resultats del Govern de la Generalitat quant a la construcció social i nacional.

ESMENA 6

A LA PÀGINA 9, ESMENA DE MODIFICACIÓ

DEL PUNT “3.1. UN GOVERN SÒLID I ESTABLE” PEL SEGÜENT PUNT 3.1:

3.1. UN GOVERN COHERENT QUE LIDERI LA CONSTRUCCIÓ NACIONAL

La Generalitat de Catalunya, amb la presència d'Esquerra com a força determinant del Govern, ha de ser el motor que lideri el país i la construcció nacional. Per una organització independentista la presència a Govern no és una finalitat, sinó que és un mitjà per assolir la independència nacional i la justícia social.

La presència d'Esquerra Republicana de Catalunya al Govern de la Generalitat de Catalunya ha produït, no obstant això, confusió entre l'independentisme català. Per aquests motius:

1- El Govern de la Generalitat no es pot transformar en un simple òrgan de gestió administrativa, tot el contrari, el Govern de la Generalitat ha de marcar el rumb polític del país, i en un Govern amb la presència d'Esquerra aquest rumb no pot ser altre que la independència dels Països Catalans i l'assoliment de la justícia social. Per tant, Esquerra no s'ha de limitar a gestionar les engrunes en autogovern que ens concedeix el “Estado de las Autonomías”, sinó que ha d'aprofitar la presència a Govern per transformar la societat, per obrir espais de desconexió amb l'Estat espanyol i per aprofitar el trampolí de la governabilitat per situar el debat independentista amb força al carrer. I això vol dir aplicar des del Govern una agenda política ambiciosa que aconsegueixi superar el marc autonòmic que qüestionem.

2- Ni l'existència d'un Govern de coalició ni uns resultats electorals que no atorguen en el present la majoria social poden excusar la deixadesa en la defensa del programa de l'independentisme català. Una malentesa lleialtat a la coalició no pot defugir els plantejaments propis, ni inventar-ne uns altres per justificar la posició governamental, i, molt menys, desprotegir la llengua com a element integrador del nostre país, eludir la defensa de competències exclusives de la institució governada, ni acceptar plantejaments de “post-nacionalisme” com la despolitització del català o defensar ministres d'ERC a Madrid, en ple procés de construcció de l'Estat català. Els resultats electorals no poden servir per anar enrere en els plantejaments nacionals defensats (com l'Acord d'Entesa respecte al del Tinell), sinó per anar endavant en la defensa de la independència del país i de la seva justícia social, per sumar així una majoria social que permeti la consecució dels nostres objectius. En qualsevol coalició de govern, cal marcar molt clarament aquells límits en la defensa nacional i social que no poden ser ultrapassats ni pels socis de govern ni per un mateix.

3- Ostentar càrrecs institucionals de primer nivell no és un objectiu per si mateix, és un instrument per servir la ciutadania i aconseguir el seu

desenvolupament nacional i social. Els càrrecs institucionals es deuen als objectius del partit i a les bases ideològiques que els sostenen, i no a la inversa.

4- Els càrrecs institucionals d'Esquerra en exercici de les funcions públiques s'han de regir en base als valors republicans: la defensa de l'interès general, l'esforç, el treball, l'honestedat, l'austeritat, i, en definitiva, la virtut cívica. A més a més, han d'actuar amb ètica, humilitat, vocació de servei i lleialtat als principis ideològics del partit. Així, s'ha d'imposar l'ètica i la coherència com a elements angulars de la vida política i cal posar fi al relaxament moral general de la classe i de les actituds polítiques: allò que no acceptem a la vida social normal i quotidiana (la mentida i l'engany, la deslleialtat, la traïció, l'insult, la deshumanització, la manipulació, l'alteració delirant i interessada de la realitat...) no pot ser l'element que defineixi el món polític. Imposar una nova forma de fer política, caracteritzada per la correcció, l'honestedat, la lleialtat als companys i a la ciutadania, la recerca de l'interès general i no de l'ambició personal, la capacitat de sacrifici, el valor del treball i de les bones pràctiques: cal tornar a redescobrir, com a element fonamental del sistema, l'ètica política.

5- Des del govern també hem de mostrar al conjunt de la ciutadania les contradiccions dels partits no independentistes en la gran majoria d'àmbits, per evidenciar la frustració del projecte autonomista i federalista i crear il·lusió pel projecte independentista, com a única opció viable per solucionar els problemes del país. Si situem l'independentisme a tots els àmbits del debat públic més gent se sumarà al nostre projecte atès que els arguments que tradicionalment fan servir els autonomistes i els federalistes són més febles que mai en demostrar-se que a l'Estat espanyol no és possible cap canvi real.

Per tant, al Govern hem d'actuar-hi desacomplexadament com a independentistes d'esquerra, perquè d'aquesta manera serem coherents amb nosaltres mateixos i el nostre electorat, i perquè transmetrem a la ciutadania il·lusió pel nostre projecte; perquè som un partit diferent a la resta; perquè actuem amb coherència política i perquè, en definitiva, som el partit que defensa la gent i el país.

ESMENA 7

A LA PÀGINA 9, ESMENA DE MODIFICACIÓ I ADDICIÓ

MODIFICACIÓ DEL TÍTOL “3.2. UN PARTIT FORT I PROPER A LA CIUTADANIA” PEL SEGÜENT TÍTOL:

3.2. UN PARTIT DE LLUITA I DE GOVERN PER A ACONSEGUIR LA MAJORIA SOCIAL

ESMENA D'ADDICIÓ DESPRÉS DEL PUNT 3.2.2 “Esquerra com una força política transformadora...”

Avui l'organització política clàssica –jeràrquica, piramidal i hermètica-, s'està demostrant del tot obsoleta. Allunyada de la gent. Les direccions dels partits escullen els seus candidats massa vegades d'esquena a la ciutadania i de manera poc participativa.

Cal fomentar tot un discurs polític que connecti amb la gent i cal fer sentir a la ciutadania que el partit és part del seu patrimoni polític. Cal apropar el partit a la gent acostant les seves Seccions Locals i càrrecs al carrer tot evitant sempre la postura de dirigents altius i allunyats de la gent.

Esquerra Republicana de Catalunya o del País Valencià és un partit d'esquerres, independentista i republicà. La ciutadania identifica clarament els dos primers conceptes però la ideologia republicana, malgrat els seus anys d'història continua sent banalitzada i simplificada com a posicionament únicament antimonàrquic. L'esperit republicà se centra en l'afirmació que l'únic govern legítim és el “del poble, pel poble i per al poble” i al voltant d'aquesta afirmació cal que Esquerra desenvolupi el seu posicionament polític i la conseqüent activitat política interna i externa.

Si Esquerra es defineix com a partit republicà, cal que, igual que la política ha de fer amb el ciutadà, situï el militant com a centre de decisió política. És cert que el model assembleari no és perfecte i que no es pot aplicar a totes les decisions del partit per motius logístics i de temps, però sí que s'hauria d'aplicar de manera obligatòria per prendre les grans decisions. En el darrer Congrés Nacional, fa ja tres anys, ens vàrem dotar de l'eina de poder convocar referèndums interns per aprofundir en la concepció participativa del partit i, **malgrat que hi ha hagut múltiples motius per convocar-los, com per exemple els pactes Generalitat o per prendre posició respecte a l'Estatut, no s'han convocat mai.**

També és vital que els dirigents del partit no coincideixin amb els dels governs, per tal que el projecte s'expressi amb claredat, amb més d'una veu i des de diversos àmbits polítics i socials.

L'allunyament de la ciutadania i la classe política és, sens cap mena de dubte, la raó de l'actual elevada taxa d'abstenció al nostre país. No es tracta, com acostumen a esbombar els partits nacionals espanyols, que la causa de

l'abstenció és l'allunyament dels polítics respecte dels ciutadans perquè ens centrem massa en qüestions de caire nacional i poc en les coses quotidianes que "realment" afecten la gent. La veritable raó és que s'ha allunyat els ciutadans de la decisió política. Massa ciutadans tenen el concepte que no tenen cap influència en la decisió política i que paguen amb el seu vot i impostos però no manen en la vida política ni en les decisions que afecten la seva quotidianitat.

El republicanisme defensa una ciutadania "forta" i reivindica també procediments de participació i un estricte control sobre els governants, que tenen bàsicament una funció representativa. **Esquerra, com a únic partit republicà amb representació parlamentària, està situada en una posició privilegiada per afrontar aquest repte.**

El republicanisme entén que el diàleg i la deliberació política pública enforteixen la convivència en la mesura que impliquen a tots els ciutadans en la vida en comú i que cal defensar el debat col·lectiu com l'instrument que fa valuosa l'experiència comunitària. Conseqüentment, tot acord que afecti les persones ha de ser democràticament i col·lectivament assumit amb la màxima transparència pública. **Aquest posicionament obliga el partit a escoltar la gent i les diverses associacions de ciutadans** i fer com a pròpies les seves reivindicacions si són justes abans de qualsevol presa de decisions.

Per créixer i esdevenir majoritaris cal també que els votants vegin Esquerra com un partit creïble que mantingui inequívocament el discurs fet pel partit. **Per això, cal que la direcció del partit i el Govern de la Generalitat liderin l'ambició social i nacional, separant partit i govern i tenint clar que la independència és el principal objectiu de la seva tasca del dia a dia.** Sense aquesta ambició política no aconseguirem l'adhesió de nous sectors socials al sobiranisme de benestar. Al contrari, contribuirem a fomentar l'abstencionisme social i la sensació que tots els partits són iguals.

Finalment, Esquerra ha de dissenyar plans de formació permanent de la seva militància i càrrecs que garanteixin el coneixement necessari per gestionar correctament, però també per esdevenir un pou de generació d'idees i propostes. Cal crear equips generadors d'idees però també equips de tècnics que es dediquin a cercar informació i estadístiques clares i senzilles que puguin acompanyar les càpsules polítiques i a reforçar amb campanyes polítiques puntuals com les que es van fer, ja fa massa anys, sobre l'espoli fiscal o els peatges. Una vegada feta la campanya, si s'és a govern cal ser conseqüent i dur a terme, costi el que costi, allò que s'ha defensat.

ESMENA 8

A LA PÀGINA 10, ESMENA D'ADDICIÓ

A L'APARTAT "B) LES PROPOSTES DE FUTUR", INCORPORANT UN NOU APARTAT DESPRÉS DE "B.4) PAÏSOS CATALANS, CONSCIÈNCIES I RITMES DIFERENTS"

QUE ES TITULI:

5. L'ESTAT CATALÀ QUE PROPOSEM: LA REPÚBLICA CATALANA

5.1. Qualsevol projecte independentista, si vol convèncer la majoria, té l'obligació d'explicar quina és l'última estació cap on es dirigeix; quina és la societat que podem construir amb la independència. Defensem, per al futur de Catalunya, una República Catalana que es constitueixi en República Federal, Social, Laica i Democràtica.

5.2. República Federal. L'Estat català, que ha d'aspirar territorialment a abastar tot l'àmbit dels Països Catalans, caldrà que presenti una forma federal i no unitària, respectuosa amb el conjunt de territoris que en conformen la identitat i amb la voluntat d'aquests de preservar la seva pròpia personalitat. Una Federació que, molt possiblement, no es construeixi alhora, que presentarà uns processos d'integració a diferents velocitats, i, per tant, que haurà d'anar-se adaptant a la variació de la realitat social.

5.3. República Social. Aspirem a un veritable Estat social, que faci efectius i no només enumeri com a objectius inassolibles els Drets socials. Un Estat que no promou l'habitatge per als seus ciutadans, el treball, la sanitat o l'educació, és un Estat que no respon a un contracte social col·lectiu encarat a la millora constant de les condicions individuals i a la protecció efectiva del dret a l'existència i, per tant, un Estat que no satisfà els principis elementals que animen l'esquerra. Altrament, la República catalana que assumim com a desitjable és un Estat que ha d'assumir com a prioritat la defensa dels drets i les llibertats fonamentals, i, entre les seves prioritats:

a) La Renda Bàsica de Ciutadania.

En una economia de mercat desenvolupada, una distribució econòmica equitativa i preocupada per la llibertat ciutadana hauria de garantir un mínim ingrés vital a cada ciutadà. Això és el que actualment es coneix com a Renda Bàsica.

b) La universalització dels drets socials

Els drets socials de segona generació han de ser objecte d'especial atenció per part de l'Estat. Cal passar de l'Estat assistencial, preocupat únicament per salvar els individus de les situacions econòmicament més desesperades, a l'Estat procurador de drets socials:

1) El dret a un habitatge digne, que posi fre a l'especulació urbanística i permeti l'emancipació personal; 2) El dret al treball, la seguretat i estabilitat en el treball, la formació i promoció professional, la llibertat sindical i el dret de vaga; 3) El dret a la sanitat i ensenyament públics i de qualitat; 4) El dret d'usar amb normalitat la llengua catalana; 5) El dret a la seguretat social que garanteixi assistència i prestacions en cas d'accident, malaltia, atur, incapacitat o jubilació; 6) El dret a l'empara, protecció i integració de les situacions de dependència; 7) El dret a la protecció del medi ambient, el desenvolupament sostenible, la protecció de la natura, del paisatge, i a un planejament urbanístic ordenat i respectuós; 8) El dret a la protecció social i econòmica de les persones, les famílies, la joventut, la infància i l'edat madura, posant les premisses per al progrés social i econòmic, en base a una distribució de rendes equitativa; 9) El dret a la integració de la immigració, amb mesures de cohesió social que salvaguardin la dignitat de les persones, la seva identitat, i l'accés a la cultura de la societat d'acollida; 10) El dret a la igualtat de gènere que estableixi equitat a les relacions laborals i a la distribució de càrregues familiars; 11) El dret a la llibertat sexual; 12) El dret a uns serveis públics de qualitat, adequats a les necessitats de la ciutadania i a l'interès general, especialment en matèria de transports i infraestructures; 13) El dret d'accés a la cultura

5.4 República Laica. La laïcitat de l'Estat, la seva separació respecte de l'autoritat religiosa, és un principi fundacional de l'esquerra moderna. L'Estat laic no només no disposa d'una religió oficial, sinó que ha de ser neutre amb les diferents manifestacions religioses, que formen part de l'esfera íntima de creences de la persona. Un Estat respectuós amb la pluralitat religiosa existent, tant per a aquells ciutadans que practiquen una determinada religió com per aquells que es consideren aliens al fet religiós i que no han de ser obligats a subvencionar les creences alienes. Això mateix implica que la República que reivindicuem haurà de garantir que l'educació acadèmica, tant a centres públics com privats, haurà de ser una educació laica, que fomenti l'esperit racional i científic i que no es vegi interferida per dogmes ni ensenyaments religiosos de cap mena, que hauran de ser impartits privadament per les famílies i les confessions religioses fora d'hores lectives.

5.5. República Democràtica. La democràcia, el poder del poble, amb el poble i pel poble, és un dels fruits més importants de la lluita històrica de les esquerres contra el privilegi. La República que perseguim ha de ser, doncs, una República democràtica, que en cap cas ha de poder actuar amb indiferència respecte de la voluntat ciutadana, que haurà de cercar formes d'apropament entre la ciutadania i els seus representants, de control d'aquests per aquella i de participació d'aquesta a la presa de decisions. Una República que, així mateix, haurà de garantir la transparència, l'eficàcia i l'eficiència de la seva Administració així com la proximitat als administrats.

ESMENA 9

A LA PÀGINA 11, ESMENA DE MODIFICACIÓ

MODIFICACIÓ DEL PUNT “C. CONCLUSIONS”

AMB EL SEGÜENT REDACTAT:

L'objectiu d'aquesta Conferència Nacional 2007 és el de definir l'estratègia d'Esquerra per tal de superar l'actual desconcert davant el fracàs del procés de reforma estatutària i la crisi de les infraestructures i l'estat del benestar.

El primer tripartit, nascut de l'Acord del Tinell, es plantejava una transformació en profunditat després de 24 anys de govern conservador, amb el nou Estatut d'Autonomia com a pedra angular. El Projecte de nou Estatut, d'obtenir un nou encaix de Catalunya dins una Espanya amb vocació federal i de disposar dels recursos suficients per resoldre els reptes del país va resultar un rotund fracàs, i va fer caure el primer Govern d'esquerres a Catalunya des de la Generalitat republicana. El nou model de finançament, que havia de determinar un sistema equiparable al del concert econòmic quedà en un pacte transitori sobre infraestructures, que ja veurem si es compleix, i les noves competències es van veure retallades en el seu contingut, dotació pressupostària i blindatge.

El resultat del procés estatutari és un país cansat i desconcertat i l'evidència que Espanya és un mal negoci. Però un país que no sap on va no anirà mai enlloc; un país que només remou les pròpies ferides, i no sap engegar un projecte seriós i il·lusionador per avançar col·lectivament, només li queda el destí de la pròpia desaparició. Un país que solament es reserva la voluntat de gestionar petiteses, sense recursos i en base a la dependència política d'un altre país, camina inexorablement cap a l'abisme.

Davant aquesta situació, definim un horitzó d'ambició nacional i canvi social, seriós i pautat, capaç de generar la il·lusió imprescindible i les complicitats necessàries per fer-lo realitat. Actualitzem les nostres maneres d'arribar a la gent i de fer política. Apliquem una acció política transformadora cap a l'Estat català del benestar, sabent aprofitar les noves oportunitats que tenim a l'abast. Articulem un partit estructurat i en xarxa i dotant-lo d'instruments d'actuació que esdevinguin nodes de comunicació i ponts de contacte social. Apostem per la radicalitat democràtica, la transparència i la coherència en tot allò que es diu i es fa. Transformem el resistencialisme nacional i cultural en projecte polític obert, inclusiu i de transformació social i actuem amb fermesa en la defensa dels nostres plantejaments ideològics i l'honestedat en el compliment de les nostres responsabilitats als governs.

Si no som capaços de donar la volta a la situació, simplement res no podrà ser possible. El procés dibuixat per encarar els propers anys i esdevenir majoritaris es fonamenta en tres propostes clau:

a) Millorar l'Acord d'Entesa el 2008 per a tornar a posar a l'agenda política aquelles reivindicacions que tradicionalment ERC ha defensat (concert

econòmic, supressió dels peatges...) per impulsar un govern amb ambició social i nacional que recuperi la credibilitat necessària per poder sumar complicitats.

b) L'aprovació d'una Llei de Referèndums per part del Parlament de Catalunya i el concert econòmic, com a pas previ a l'exercici del dret de decidir la independència, i com a condició per formar govern el 2010.

c) Construir una Esquerra majoritària, amb un nou model de partit netament republicà i radicalment democrata, capaç de recuperar la credibilitat i el rigor necessari per bastir una majoria social cap a l'exercici del dret a decidir.

Accions, totes elles, per ser dutes a terme en un futur immediat i que, alhora, garanteixen que no s'aturi el procés cap a la plena llibertat nacional, situant la independència en la centralitat del debat polític català i en l'imaginari col·lectiu. Per arribar a la independència cal fer passos precisos en aquesta direcció, i no deixar aquesta eventualitat en mans de l'atzar ni en proclames buides de contingut. La independència de Catalunya, la constitució d'un Estat català socialment just i nacionalment pròsper, amb el que puguem superar l'actual situació d'estancament i desencís i amb el qual puguem construir el millor futur possible per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya necessita una Esquerra forta, autèntic pal de paller de l'independentisme democràtic, i d'un Full de Ruta clar, rigorós i pautat per fer realitat l'anhel d'una pàtria lliure, justa, culta, moderna i plena.